

אינו אלא מזד הזנב שלו דאינו רואה מה באחור אצל מזד הראש שלו אינו מפחד מאומה כי יש לו באותו זד עינים לראות במי שרונה להרע לו ולנוס מפניו, והו השגחת הצורה דצמקום שהדג מפחד היינו בחלק האחור שם הקצ"ה שומרו ומלילו וגותן לו סנפיר וקשקשת שלא יוכל דג אחר להרע לו, אצל בחלק הראש שאינו מפחד שם הדג הגדול יכול לו, ובאמת מול כזה חודש אדר יש שייכות בכל אדם ג"כ, שבדבר שהוא מפחד ואין לו עצה וסומך על הקצ"ה שיעזור לו אז לא יגיע לו שום רעה, אך בדבר שהוא אלולו בצחי' פנים וראש דהיינו שמדמה בדעתו שאינו צריך לפחד כי יש לו עזות שונים אז ח"ו זיכולת לזלעו.

ומובן בזה המדרש הנ"ל מה שאמר המן כשם שהדגים בולעין כך אני בולע אותך וכן איתא בילקוט אסתר (רמז תתקנ"ד) שאמר המן תפושם הם צידי כהדין נוגא, והיינו דבאמת ידע המן שבחודש הזה הוא מול דגים, וידע שאם האדם הוא בבחינת אחוריים ומפחד וסומך על הקצ"ה אז אין זיכולת לעשות לו שום רע, אך בדעתו של המן הי' כשיגזור הגזירה שמסתמא יערכו היהודים מלחמה נגדו או ידמו בנפשם שמרדכי הנדיק יילס דהי' גדול בבית המלך ולא יפחדו מאומה מהגזירה, ואז יהיו בבחינת פנים כמו הדג צלד הראש ואז יתפשט ויזלעם מזד הראש כהדין נוגא, ובאמת כן הי' שישראל לא פחדו מאומה בתחילה ובפרט שאמרו אחות יש לנו בבית המלך כדאיתא במס' מגילה (טו:), ובאמת מחמת זה היו צרה ובסכנה גדולה לנפול ברשת המן ח"ו, והי' בזה השגחת הצורה ית"ש שהראה למרדכי מן השמים שכבר נגזרה הגזירה וכדכתיב „ומרדכי ידע את כל אשר נעשה" (ד,א) שידע שכבר נגזרה הגזירה, והזעקה שזעק מרדכי לא הי' זעקה מתוך תפלה כי בדעתו הי' שכבר אצדה תוחלתם וכבר נגזרה גזירה, והזעקה הי' רק כמו זעקת יסורים הגם שאינו מועלת, וגם מה שהי' בדעתם שאחות יש לנו בבית המלך דהיינו אסתר, עכשיו ראו שאדרבה אין לה יכולת לעשות מאומה וכמו ששלחה אסתר למרדכי ע"י התך, וגם ראו שהומינה אסתר להמן אל בית המשתה, ואז כאשר ראו שנכזבה תוחלתם מכל המליצים ונהפוך הוא פ"י שנהפך חלק הפנים ונעשה מזה חלק אחוריים ע"י המה בשוגאיהם היינו שנלחו היהודים, דכמו בדגים שאם יבוא הדג ויתפוס בחלק האחור של הדג הקטן יחנק את עצמו ע"י הסנפיר וקשקשת, כן נחנק המן בחלק האחור שרצה לזלעם ושלטו היהודים המה בשוגאיהם.

* * *

ותאמר אסתר וכו' יצא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו (ה,ד). להבין מה דאיתא

תנחומא פ' וירא (ס"י יא) וכן הוא במס' בבא מציעא (פו:) איתא למד ממשה דרך ארץ שלא ישנה אדם ממנהג המדינה שהרי משה עלה למרום ולא אכל ולא שתה ואלמלא הי' שם אכילה ושתי' הי' אוכל ושותה עיי"ש, וקשה דאיך למדו מזה דמשה שלא אכל בשמים שלא ישנה אדם ממנהג המדינה, דילמא הא דלא אכל דלא הי' לו מה לאכול כיון דבשמים אין מקום אכילה, ונראה דראי' שלהם הוא ממה שירד משה אח"כ למטה ואכל דלמה אכל הלא הי' לו כבר ראי' דאפשר לו לחיות בלי מזון שהרי עלה לשמים ולא אכל, וע"כ אכל למטה שלא ישנה מן המנהג א"כ ראי' דגם מה שלא אכל למעלה הי' משום דלא רצה לשנות מן המנהג ונכון.

פורים

ביאור הענין מה דאיתא בר"ן צריש מס' מגילה דאנשי כנסת הגדולה תקנו למוקפין מימות יהושע בן נון לקרוא ביום ט"ו כדי לחלוק כבוד לארץ ישראל, וכן ביאור הענין מה דאיתא שם במס' מגילה (ז:) חייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לבין מרדכי, וכן הטעם של משלוח מנות, עיין בכ"ז במהדורא חגיגה חלק על התורה לפורים.

מגילת אסתר

בחודש הראשון וכו' הפיל פור הוא הגורל וכו' לחודש שנים עשר הוא חודש אדר (ג,ז). איתא במדרש אסתר רבה (ו,יג) מול דגים משמש בחודש אדר ושמת המן ואמר כשם שהדגים בולעין כך אני בולע אותך, ונראה לבאר המדרש בהקדם לבאר ענין נפלאה בענין השגחת הצורה, דהנה ידוע כאשר דג בולע דג אחר הקטן ממנו, בולעו מזד הראש ולא מזד זנבו, והנה לפי השכל הי' צריך לבולעו מזד הזנב דכאשר הדג הקטן צורח מהדג הגדול והגדול רודף אחריו הי' צריך לפגוע תחלה בזנבו, רק הענין הוא דבאמת הדג שהוא רודף אחריו אינו משיג לעולם רק בשעת הרדיפה הוא חופס דג אחר שבא לנגדו ואת זה הוא בולע, ובאמת הוא חסד הצורה ורחמיו על כל מעשיו שלא יבלע אותו הדג צלד הזנב, כי בעת שהדג הנחפס שט בזמים אז סנפירין שלו הם רחצים וקשים כמו מחטים, ואם הי' בולע אותו מזד הזנב אז הי' הסנפירין נוקצים את מעי הדג הגדול, אבל כאשר בולע אותו מזד הראש אינו ניזוק כי הסנפירין נכפפים וחלקים כידוע, ובאמת כל פחד של הדג הצורח